

חג-פורים עבר, והרבה שעורים יש לנו לעשות. אתמול פגשתי את לאה ואת חנה. הן ספרו, כי קשה להן ללמד בחדרן. הן גרות ארבע בנות בחדר ותמיד רעש בחדר. עניתי להן, שעזרא חברי נסע ובחדר שלי שקט, אין רעש. אולי אתן רוצות לבקר אותי, לבוא לחדר שלי בשבת ולקרא יחד עברית? ענו לי בשמחה: נבוא אליך בשבת בשעה עשר. ביום ששי עשיתי סדר בחדרי. חנה כרמי ראתה, איך אני רוחץ את הכל, שאלה אותי: אתה מחכה לאורח, יוסף?

כן - עניתי - זאת הפעם הראשונה, שהזמנתי אורחים לחדר שלי, ואני חושב כל הזמן איך מקבלים אורחים בישראל ובעברית...

אני רואה עליך - אמרה חנה - שהאורחים שלך, לא אורחים, כי אם אורחות.

מה לעשות? חנה כרמי רואה הכל ויודעת הכל.

כן - אמרתי - הזמנתי שתי תלמידות, הלומדות אתי בפקולטה ואני מדבר אתן רק בעברית. ואין אני יודע, מה לומר להן, כשהן באות ובמה לכבד אותן. אולי הן רעבות ואולי הן שבעות?

יוסף, - אמרה לי חנה - מה אתה עושה מזה דבר גדול כל כך? פה בישראל אומרים רק שלום ובמלה שלום אתה אומר הרבה-הרבה. אם אתה רוצה לומר יותר, אתה אומר: ברוך הבא, ברוכות הבאות! ואתה שואל את האורחות: במה לכבד אתכן? אם יום חם, אתה שואל: אולי אתן רוצות לשותות כוס תה, או כוס יין? ואתה שם על השלחן עוגה ניין. אבל לא יין חמוץ. יין חמוץ לא בשביל בנות. בנות אוהבות קצת יין מתוק. תה חם יש במטבח תמיד, וגם כוסות. כמה יפה ופשוט, חשבת, שלום, ברוכות הבאות!

תודה רבה, חנה - אמרתי לה - את באמת אשה טובה.

שְׁעוֹר שְׁשֵׁה-עָשָׂר: עוֹנָה וַיֵּין מְתוֹק

בְּשֵׁבֶת חִכִּיתִי לְאוֹרְחוֹת כְּבָר מְשַׁעָה תִשָּׁע. הַבִּטְמִי בַחֲלוֹן, פְּתַחְתִּי אֶת הַדֵּלֶת, סָגַרְתִּי אֶת הַדֵּלֶת וְהִשְׁעוֹן הַתְּקַדָּם לֹאט-לֹאט. בְּשַׁעָה עָשָׂר שָׁמַעְתִּי קְרוֹב לַדֵּלֶת צְחוּק וְקוֹל אוֹמֵר: הִנֵּה פֹה הַחֶדֶר שֶׁל יוֹסֵף. פְּתַחְתִּי אֶת הַדֵּלֶת, וְכָל כֶּף שָׁמַחְתִּי לָהֶן, שְׁלֹא יִדְעֵתִי מֶה לְהִגִּיד. יִשְׁכְּנוּ וְקִרְאוּנוּ בְּסִפְרֵי. לֹא יִדְעֵתִי אֵיךְ לְשָׂאֵל, אִם הֵן רוֹצוֹת לְשִׁתּוֹת אוֹ לְאָכֵל. לֹא יִדְעֵתִי אֵיךְ וּמֵתִי לְקוֹם לְהִבִּיא אֶת הָעוֹנָה וְאֶת הַיַּיִן. וְהֵן דִּבְרוּ כָּל הַזְּמַן. וְרַק כְּאֲשֶׁר הֵן כְּבָר הִלְכוּ חֲשֵׁבְתִי: חֲבַל, חֲבַל, שְׁלֹא גָתַתִּי לָהֶן מִן הָעוֹנָה הַטּוֹבָה וְהַיַּיִן הַמְּתוֹק, שֶׁקָּנִיתִי לְכַבּוּדְךָ.

תְּרַגְּלִי

יוֹסֵף קוֹנָה עוֹנָה וַיֵּין מְתוֹק. הוּא רוֹצֵה לְכַבֵּד בָּהֶם אֶת הָאוֹרְחוֹת. הָאוֹרְחוֹת רוֹצוֹת לְשִׁתּוֹת תֵּה וְלֹא יַיִן. מָה עוֹשֶׂה יוֹסֵף? הוּא עוֹלֵה לְחֶדְרָה שֶׁל בַּעֲלַת הַבַּיִת, עוֹשֶׂה תֵּה, וְנוֹתֵן לְאוֹרְחוֹת תֵּה חֵם וְעוֹנָה טוֹבָה.

שְׂאֵלוֹת

מָה עָשָׂה יוֹסֵף?

מָה עוֹשִׂים יוֹסֵף וְעוֹרָא? (יוֹסֵף וְעוֹרָא קוֹנִים עוֹנָה...)

מָה עָשׂוּ יוֹסֵף וְעוֹרָא?

וַיֵּין יִשְׁמַח לִבְךָ אֵינִי

il vino rallegrare il cuore dell'emeu
[190] uniano

שעור ששה-עשר: לעלות, לעשות...

Man

נשיות - פעל, עבר - לוחה

זכר: רציתי, קניתי, שתיתי

אני	אתה	הוא	אנחנו	אתם	הם
קניתי	קנית	קנה	קנינו	קניתם	קנו
שתיתי	שתית	שתי	שתינו	שתיתם	שתו
רציתי	רצית	רצה	רצינו	רציתם	רצו
עשיתי	עשית	עשה	עשינו	עשיתם	עשו
עניתי	ענית	ענה	ענינו	עניתם	ענו

וְהַ הוּהוּ - קוּנה, שוּתה, רוּצה, עוּשה, עוֹלה, עוֹנה.
 לְ-וֹת שֵׁם הַפֶּעַל - לְקוּת, לְשׁוּת, לְרֻצוּת, לְעוֹשׁוּת, לְעוֹלוּת,
 לְעוֹנוּת.

הַדוּדָה שְׁלִי - דוּדָתִי, הַאִשָּׁה שְׁלִי - אִשְׁתִּי.
 שְׁלִי - דוּדָתְךָ, שְׁלִי - דוּדָתְךָ, אִשְׁתְּךָ.
 שְׁלוּ - דוּדָתוֹ, שְׁלָה - דוּדָתָהּ, אִשְׁתּוֹ.
 הַדוּדָה שְׁלָנוּ - דוּדָתֵנוּ, הַדוּדָה שְׁלָכֶם - דוּדָתְכֶם, הַדוּדָה שְׁלָהֶם -
 דוּדָתָם
 הַדוּדָה שְׁלָנוּ - דוּדָתֵנוּ, הַדוּדָה שְׁלָכֶן - דוּדָתְכֶן, הַדוּדָה שְׁלָהֶן -
 דוּדָתָן
 אָמַר (אָמַרְי) אֵת הַנְּטִיָּה שֶׁל הַשְּׁמוֹת הַבָּאִים: תְּלַמִּידָהּ, מוֹרָהּ, כְּתָהּ.

שעור ששה-עשר: אולי כן, אולי לא

אולי - אולי כן, ואולי לא. אולי הוא יודע, שהדרך סגורה ונסע
מסביב. אולי יש לו, ואולי אין לו.

כש- (בזמן) פשפאתי לארץ-ישראל לא היתה הסוכנות היהודית
ולא היתה שכון לעולים חדשים, - אמר התיק. - כשבאים
אורחים, שמחה רבה במושב.

חבל - חבל שלא למדתי עברית קדם. חבל שלא עליתי קדם
מקשינוב.

מלה - מלים. אלה מלים.

רשימה 16

chi peccato	חבל	un vi- brato	חמוץ	ospite	אורח
aspettare	מחכה	ONORARE	רעב	torta	עוגה
con lui	אתו	RICEVERE	שבוע	hiceliera	כוס
	א. התקדם	semplice	לְבַקֵּר	rispetto, gloria	כבוד
proprietà		tranquillità, certezza	לָאֵט	voce	קול
		parola	הביא	cucina	מטבח
			כש-	dolce	מתוק
				agl	